

Žádost manžela, by byla povolena rozluka manželství, rozvedeného dobrovolně od stolu a lože dne 28. ledna 1921, byla s o u d e m p r v é s t o l i c e zamítnuta. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Že manželství mezi stranami bylo soudem rozvedeno usnesením krajského soudu v Olomouci ze dne 28. ledna 1921, tedy po působnosti zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., není rekursen napadeno. V takovém případě mohla podle Šu 16 písm. c) rozl. zák. býti povolena k žádosti stěžovatele rozluka manželství jen tehdy, kdyby byl druhý manžel s rozlukou souhlasil. Že však souhlas obou rozvedených manželů s rozlukou není prokázán, vysvítá z protokolu ze dne 27. prosince 1924, dle něhož právní zástupce manželky v její přítomnosti prohlásil, že s rozlukou nesouhlasí. Tento nesouhlas druhého manžela zabránil proto v tomto případě povolení rozluky cestou nespornou (§ 16 písm. c) roz. zák.). Ovšem recurs namítá, že první soud nebral ohled na to, že strany, uzavírajíce na soudě smír, dle něhož se dohodly na rozvodu, prohlásily také závazně, že dávají souhlas k rozluce manželství pro případ, že některá z nich po uplynutí zákonné lhůty zakročí o rozluku. Než k prohlášení tomu nemohlo býti a nebylo prvním soudem právem přihlíženo. O tom, zdali je tu souhlas rozvedených manželů k rozluce, náleží podle Šu 16 rozl. zák. přesvědčiti se soudu teprv, když žádost o rozluku některým z manželů byla podána. Jde tu přirozeně o zjištění souhlasu v době podané žádosti, tudíž přítomné. Prohlášení z dřívější doby nemůže míti významu a soudu nelze také k němu přihlížeti, kdyžť jest mu z úřední moci v zájmu veřejném zjistiti, zda jest tu souhlas v přítomné době.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínky Šu 16 nesp. říz.

Čís. 4995.

Jest přípustným převod exekučních práv plynoucích z §§ 308 a 322 ex. ř. zároveň s vymáhanou pohledávkou na singulární nástupce.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, R II 76/25.)

Usnesením ze dne 30. března 1923 byla Adolfu Sch-ovi jako vymáhajícímu věřiteli k vydobytí jeho vykonatelné pohledávky 90.000 Kč přikázána k vybrání zabavená jím knihovní pohledávka manželů Františka a Boženy S-ových v částce 82.650 Kč, zajištěná na nemovitostech, připsaných poddlužnici Růženě K-ové. V rámci svých oprávnění, plynoucích z ustanovení §§ 308 a 322 ex. ř., vymohl si vymáhající věřitel rozsudek ze dne 16. dubna 1924 proti Růženě K-ové, jako vlastníci hypoteky a byla mu pro zbytek pohledávky manželů S-ových 38.174 Kč 24 h povolena exekuce vnucenou dražbou nemovitostí Růženy K-ové usnesením ze dne 10. června 1924. Listinou ze dne 22. července 1924 postoupil Adolf Sch. svou pohledávku i s exekučními právy, pro ni vydobytými, manželům B-ovým. Žádost Růženy K-ové, by bylo zastaveno dražební řízení, povolené usnesením ze dne 10. června 1924, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d dražební řízení zrušil.

D ů v o d y: Stížnosti Růženy K-ové nelze ipřítí oprávnění. V Šu 308 a 322 ex. ř. jsou výčetmo uvedena práva vymáhajícího věřitele. Dle toho jest vymáhající věřitel zmocněn, by jednal jako pro sebe, avšak jménem dlužníka. To jest právo čistě procesuální, formální, které nemůže býti předmětem postupu, neboť věřitel jest oprávněn jménem a na účet dlužníka zabavenou pohledávku zažalovati a vymáhati a co vymohl, přijati na uspokojení své pohledávky. Dle Šu 1394 jsou práva postupníková totožna s právy postupitelovými, avšak práva, která mohou býti postoupena, jsou blíže určena v Šu 1393 obč. zák.; jsou to práva zcizitelná, nejsou to tedy práva, lpící na osobě. Adolf Sch. dle toho právem mohl postoupiti manželům B-ovým svou pohledávku, zajištěnou na pohledávce manželů S-ových i s vykonatelným právem zástavním jakožto právem hmotným, nikoliv však s nabytými formálními (procesuálními) právy, které upravují pouze poměr stran v exekuci. Neboť příkázání k vybrání jest sice pro vymáhajícího věřitele oprávněním, avšak nikoliv zcizitelným právem a nelze je ve smyslu Šu 308 a 322 ex. ř. postoupiti. Postupem nenabyli tudíž manželé B-ovi i oněch oprávnění, jež získal Adolf Sch. v exekuci příkázáním k vybrání, nýbrž pouze pohledávku s vykonatelným právem zástavním, získaným zabavením oné pohledávky. Jest sice dle Šu 9 ex. ř. možna singulární sukcese, to jest na základě veřejné neb ověřené listiny může vstoupiti i za exekuce jiná osoba místo vymáhajícího věřitele do exekuce, to však nelze vztahovati na příkázání k vybrání. V tom případě jedině jest možným, by dosavadní věřitel se tohoto oprávnění vzdal a nový věřitel si pro svou osobu příkázání k vybrání vymohl (Pollak § 31 c). Postupem tudíž nemohli manželé B-ovi vstoupiti do práv Adolfem Sch-em příkázáním k vybrání získaných bez souhlasu poddlužnice Růženy K-ové, nýbrž museli by znova o příkázání k vybrání zakročiti v předpokladu, že by Adolf Sch. dříve tohoto příkázání pro svou osobu se vzdal. Nebyli tudíž manželé B-ovi oprávněni k podání dražebních podmínek místo Adolfa Sch-a. Poněvadž pak Adolf Sch. dražebních podmínek včas nepodal, mělo býti návrhu Růženy K-ové na zrušení dražebního řízení vyhověno. Ježto se tak nestalo, jest stížnost odůvodněna.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu manželů S-ových obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel Adolf Sch. nabyl exekučních práv, z povolené exekuce plynoucích, k vydobytí svého vykonatelného pohledávání, které listinou ze dne 22. července 1924, obsahující soudní ověření jeho podpisu, postoupil manželům Hanuši a Kláře B-ovým s exekučními právy, pro tuto pohledávku vydobytými, t. j. realizací pohledávky manželů Františka a Boženy S-ových, na nemovitostech poddlužnice Růženy K-ové zjištěné. Nelze přisvědčiti mínění rekursního soudu, že exekuční oprávnění, plynoucí z ustanovení §§ 308 a 322 ex. ř. o příkázání pohledávky k vybrání, nemohou býti postoupena, poněvadž prý tato oprávnění lpí jen na osobě toho vymáhajícího věřitele, který byl zmocněn k dobývání dlužnickovy pohledávky příkazním usnesením, a že

nejdou vůbec zcizitelnými právy. Postupu exekučních práv není na úkor ustanovení Šu 1393 obč. zák., poněvadž oprávnění k vymáhání dlužníkovy pohledávky nemá povahy práva omezeného individuálně na určitou osobu (jus personalissimum), jaká má na mysli právě předpis Šu 1393 obč. zák., a z ustanovení §§ 9 a 10 ex. ř. vyplývá zřetelně, že převod exekučních práv zároveň s vymáhanou pohledávkou na singulární postupníky jest přípustným. Prikázání pohledávky k vybrání není tedy vázáno jen na určitou osobu vymáhajícího věřitele, ježto jeho zvláštními osobními vlastnostmi není nikterak rozsah oprávnění určen, nýbrž jest ustanoveními zákona přesně vymezen (§§ 308 a 322 odstavec druhý ex. ř.), která však platí pro každého vymáhajícího věřitele. Postupu exekučního práva nebrání ani ustanovení Šu 311 ex. ř., podle něhož vymáhající věřitel může se vzdáti exekučních práv, získaných prikázáním k vybrání, neboť tím mu zákon neukládá závazku, že při postupu pohledávky se jich vzdáti musí. Exekučním řízením nabyta oprávnění jest pokládati za vedlejší práva, sloužící k zajištění nebo vydobytí pohledávky samé, tedy úzce s ní související, která postupem přecházejí na postupníka, neboť při postupu mění se pouze osoba věřitelova, kdežto postoupená pohledávka se všemi v době postupu k ní patřícími vedlejšími právy zůstává nezměněnou. Prokázali-li tedy stěžovatelé, manželé B-ovi, ověřenou postupní listinou ze dne 22. července 1924, že vymáhající věřitel Adolf Sch. jim platně postoupil svou vykonatelnou pohledávku i s exekučními právy, k jejímu vydobytí získanými, nelze jim odpírati oprávnění, by nevstoupili jako noví vymáhající věřitelé do exekučního řízení, Adolfem Sch-em k vydobytí jeho pohledávky zahájeného, a aby nepodali dražebních podmínek jako jeho právní nástupci, ve lhůtě mu určené.

Čís. 4996.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).
»Jednající« ve smyslu Šu 2, odstavec druhý, zákona o společnostech s r. o. není pouze společník a jednatel, nýbrž i zaměstnanec společnosti. Spadá sem i ten, kdo jedná nepřímou, používá ku provedení záležitosti činnosti osob třetích nebo souhlasí s jich činností.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Rv II 28/25.)

Žalující firma domáhala se na žalovaných zaplacení vagonu uhlí, jež dodala chystané společnosti O., společnosti s r. o., jejímiž společníky prý byli první dva žalovaní (manželé S-ovi), prokuristou pak měl se státi třetí žalovaný H., tvrdíc, že uhlí od ní objednal pro společnost O. třetí žalovaný. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle Šu 2 odstavec druhý zákona o společnostech s ručením omezeným není společnost s r. o. jako takové, dokud není zapsána v ob-